

Sanctus

- et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 25 — februar 2014

liberal katolsk kirke i Danmark

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 7227 6727; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligåndskirken, København

Ansvarshavende biskop:

Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 50672446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Susanna Bang
Galgebakken Neder 10-7, indg. B, 2620 Albertslund
Tlf: 5170 7034; mail: sbang@comxnet.dk

Kasserer og øvrigt menighedsråd:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone.andersen@comxnet.dk

Rita Frim
Voldparken 9, 2700 Brønshøj
Tlf: 6019 7537

Center Skt. Rafael, Midtjylland

Ansvarshavende præst:

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Sankt Maria Kirken, Aalborg

Ansvarshavende diakon:

Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 8699 7707; mail: mogbli@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Center Skt Knud, Sydsjælland Regionalbiskop for Danmark

Uffe Børjesen (se ovenfor)

Center Skt. Mikael, Fyn

Ansvarshavende præst:

Natascha Høyer
Walkendorffsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se ovenfor)
Simone Andersen, kasserer (se ovenfor)
Susanna Bang (se ovenfor)
Birgit Adelsteen Ljungdahl (se ovenfor)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone Andersen, simone.andersen@comxnet.dk

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning - ikke altid redaktionens.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Ny hjemmeside

Af Kenneth Christensen

Efter at vores trofaste hjemmesideadministrator igennem mange år, Morten Langlo, trådte tilbage, har bestyrelsen for liberal katolsk kirke i Danmark, arbejdet med at fastlægge retningslinjerne for en ny hjemmeside. Da Morten havde opbygget den gamle hjemmeside fra bunden ud fra sin viden om it, var det for tung en arv at løfte, og det var påkrævet, at en ny hjemmeside skulle designes om fra begyndelsen.

Birgit Adelsteen Ljungdahl påtog sig at være primus motor for dette projekt, herunder at forhandle sig frem til et godt resultat med en designer og udbyder af hjemmesider.

Dem af jer, som har arbejdet med hjemmesidedesign ved, at det altid tager længere tid, end man regner med fra begyndelsen. Men vi er efterhånden ved at nå til vejs ende,

og den nye hjemmeside er planlagt til at blive søsat samtidig med at nærværende magasin kommer på gaden.

Billeder på hjemmesiden

En af de ideerne med den nye hjemmeside er, at den også skal rumme lidt af kirkens historie. Hvis der derfor er nogen, som har nogle fotografier fra hedengangne tider, er man meget velkommen til at sende dem til Birgit. Scannede billeder sendes pr. mail. Fotografier kan sendes med posten - de vil naturligvis blive returneret. Birgits email og postadresse kan ses på side to i Sanctus.

Det kan være billeder fra gamle dages sommerskoler, eller andre begivenheder, hvor man har billeder fra. Alt har interesse for sam- og eftertiden.

Du indkaldes herved til Generalforsamling

i Foreningen liberal katolsk kirke

Palmesøndag, den 13. April 2014 kl. 14.00

Lysets Hus, Posthusmøgen 11 C, 8000 Århus C

Dagsorden iflg. vedtægterne / Bestyrelsen

Den sorte jomfru

Af Else Marie Post

LRocamadour troner *Den Sorte Jomfru* eller *La Vierge Noir*, som hun kaldes. Her har hun resideret i en klippehule i umindelige tider. Ifølge legenden er hun blevet udskåret af en eremit ved navn Amadour, som levede i en klippehule her på stedet. Lokalbefolkningen vidste godt, at han lå begravet et eller andet sted, men ikke hvor. Først i 1166 blev han fundet ved en tilfældighed på dørtærsklen til klippehulen eller kapellet, som det kaldtes; hans krop og hud var hel og fuldkommen uden tegn på forrådnelse. Legendene fortæller, at Sankt Amadour eller Amateur var identisk med Zacchæus fra Biblen, som efter sin omvendelse blev Marias tjener, og på hendes anbefaling tog han til Gallien, og det siges at være ham, der medbragte tilbedelsen af *Den Sorte Jomfru*.

D*en Sorte Jomfru* sidder i dag majestætisk på sin trone med krone på hovedet og med barnet på skødet. Som det kan ses på billedet sidder hun med lukkede øje i meditation og udstråler dyb indre fred og værdighed. Oprindeligt har hun siddet i en klippehule eller klippekapel, der i to omgange er blevet udvidet efterhånden som pilgrimme strømmede til stedet gennem middelalderen. Efter den sidste udvidel-

se i 1400-tallet blev hun anbragt højt over alteret, og her tilbedes hun den dag i dag, nu iført en hvid robe og med guldkrone.

Et andet sted i Frankrig i Chartres Katedralen troner en anden *Sort Jomfru*; her kaldes hun *Notre Dame de Sous Terre*, dvs. *Vor Frue under Jorden*. Hun residerer i krypten under selve katedralen, og her har hun boet i umindelige tider. Selve katedralen er – ligesom mange andre kirker – bygget på et gammelt valfartssted og helligsted. En legende fortæller, at druiderne har haft deres tempel med et alter i en hule her på stedet. Druiderne tilbad deres Mo-

der-Jord: *Belisama*, som det kan ses på tegningen, eller *Virgini Parituræ*. *Virgini Parituræ* betyder direkte oversat: *Til Jomfruen, der bereder sig eller gør sig rede*. De fleste oversætter det med: *Til Jomfruen, der skal undfange* eller *Til Jomfruen, der skal føde*. Også her i Chartres sidder *Den Sorte Jomfru* i dyb meditation med lukkede øjne.

Gamle historiske kilder angiver, at der på den oprindelige statue har stået: *Matri Deum*, dvs. *Til Guds Moder*. Den oprindelige statue blev ødelagt og brændt under revolutionen i 1700-tallet, og en ny blev senere fremstillet ud fra den stenkopi, der findes over katedralens højre portal i vest.

Også i dag sidder hun ved siden af den underjordiske brønd i det nord-østlige hjørne i krypten, det sted hvor hovedhjørnestenen placeres ifølge mysterietraditioner, og brønden har ligeledes sin faste plads her. Brønden er lige så dyb, som kirken er høj!

De Sorte Jomfruer eller Sorte Madonnaer skulle ifølge historiske optegnelser oprindeligt være Isis-statuer. Men da kristendommen efterhånden tog over, blev kirker rejst til *Vor Frue* på helligsteder, der tidligere var viet til Isis, f.eks. Notre Dame i Paris. Og statuer, der havde været viet til Isis, blev nu viet til Jomfru Maria. Man har fundet fuldstændig enslydende inskriptioner på gamle Isis-statuer og på Sorte Jomfruer, så som: *Virgini Parituræ*, eller *Matri Deum* og et sted: *Isidi, seu Virgini ex qua filius proditurus est*, d.v.s. *Til Isis eller Jomfruen, af hvem sønnen skal fødes*.

Virgini Paritura er ifølge overleveringen Isis før fødslen og en betegnelse for Jorden før dens befrugtning. Det er gudernes moder, som det fremgår af en inskription: *Matri Deum Magnæ Ideæ*.

Ifølge den hermetiske symbolik betyder *De Sorte Jomfruer*: den primitive jord. Den primitive jord er den, som kunstneren i alkymien skal vælge som *genstand* for sit Store Værk.

Fælles for disse *Sorte Jomfruer* er, at de oprindeligt har stået ”gemt” væk dybt nede i jorden, i en hule, en grotte eller en krypt. I legender bliver gudesønner født i en grotte, en hule eller som Jesus i en stald eller krybberum. Hulen, grotten, krypten indikerer, at fødslen foregår dybt nede i jorden, i *Mater-ia*, i mørke, i det skjulte, og her åbner *Mater*, moderen, sig for Faderen, ånden, og undfanger barnet. Vi er hver især *Mater-ia* i vores fysiske legeme: en moder, der sidder i *Mater-ia* og bereder os til at undfange og føde Kristus-barnet i os. Som *Den Sorte Jomfru* indikerer, skal vi sætte os i vort krybberum, i stilhed, i meditation og her lade os *befrugte* af Faderen, ånden.

Og et andet fællestræk ved *De Sorte Jomfruer* er, at de er lavet af en mørk træsort, f.eks. valnøddetræ som den i Chartres, eller at de er blevet sværtet sorte med sod eller farve, som *Den Sorte Jomfru* i Rocamadour. I symbolikkens verden repræsenterer den sorte farve den feminine kraft, den negative, passive, modtagende energi, og stoffet eller *Mater-ia*. Mens den hvide farve symboliserer den maskuline kraft, den positive, aktive og handlende energi, eller sagt med andre ord: ånden. Det er de to kræfter, der findes i kong Salomons segl, hvor den sorte triangel med spidsen nedad repræ-

senterer stoffet eller materien, og den hvide med spidsen opad repræsenterer ånden. Den hvide triangel er da Faderen, og den sorte er Moderen, og når de to smelter sammen fødes Kristus-bevidstheden i menneskets indre.

”Jeg er sort, dog yndig,

O Jerusalems døtre

mørk som Kedars telte, som Salomons teltforhæng.

Se ej på mig, fordi jeg er sort,

det er solen, der har gjort mig mørk”

(Højs. 1,5-6)

I den engelske katolske bibel står der ”hun”, som den der taler her. Hele Højsangen er en vidunderlig dialog mellem ”han” og ”hun”, ånd og materie, Faderen og Moderen. Den udtrykker den store længsel efter forening, der findes i menneskets indre; og den udtrykker også den glæde og fylde, som følger, når Hans fred og kærlighed fylder Hende, og Gudsriget åbenbares igennem *mater-ia*.

At genopstå igen

Af Torild Nielsen

Ligesom planter gror fra et frø i jorden, og bliver til den dejligste blomst i haven, som står i al sin pragt, for derefter at visne og ligge i jorden, til næste forår, hvor den så genopstår igen. Dybt i jorden ligger kimen til alt liv i planteriget.

Ligesom frugten modnes skal vi mennesker også udvikle os fra liv til liv. Vi skal modnes til at blive lysvæsner her på jorden, have viljen til det gode i os. Vi skal bruge de gaver vi får med os til at give videre til vores medmennesker.

Dybt i os mennesker ligger også sandheden. Kærligheden som skal gentages, erfares igen og igen. Den skal integreres så dybt i os, at det er med hjertet, vi tænker og føler og handler.

Og så skal vi bevare livsglæden, det at være på denne jord med alt, hvad vi modtager fra vores medmennesker, og hvad livet byder. Takke Gud for alt. Kærligheden vi får, men også de byrder vi skal bære. Alt hvad vi møder på vores vej i livet, sorg, sygdom og glæde og næstekærlighed er erfaring og lærdom for os. Det er essensen af vores erfaringer, vi tager med os fra liv til liv. Det er frugten af vores liv.

Når vi er klar til det hellige liv, skal vi dø fra det gamle liv til et nyt liv i Gud. Da vil vi arbejde for at tjene Ham. Vi vil arbejde for lys og fred på jorden.

Vi vil arbejde som lystjenere her på jorden.

Hvor vejene skilles - Indledning

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Biskop Pigott (præs. biskop 1934-36) har skrevet en meget interessant serie artikler om teologien i liberal katolsk kirke. I disse artikler sætter han læren i liberal katolsk kirke op imod den traditionelle lære i de gamle kirker og beskriver det specielle bidrag, som vores bevægelse bidrager med til den moderne kristne tankegang. Biskop Pigott var tillige dr. theol. Artikelserien er fra 1925, og nedenstående er den første artikel. Teksten indgår i pensum for aspiranter til præstegerningen i liberal katolsk kirke.

Liberalisme og katolicisme er mærkelige følgesvende.

En idekombination som den, der præsenteres af de ovennævnte begreber, ville være blevet betragtet som umulig for hundrede år siden, ja selv for 50 år siden. Indtil i dag er de to ideer blevet betragtet som fundamentale modsætninger, som gensidigt udelukkende hinanden og som ude af stand til at kommunikere. Fra tidernes morgen har katolicismen betragtet liberalismen som den ærkefjende, den aldrig ville kunne komme overens med. Som noget så fuldstændigt forkert

og ondt, at det måtte bekæmpes med alle midler. Venskaber måtte brydes og de fineste menneskelige relationer lide skade, snarere end at katolicismen skulle have noget at gøre med liberalismen. Denne antagonistiske holdning mod liberalismen er så dybt rodfæstet i de gamle dele af den katolske kirke, at det er tvivlsomt - menneskeligt set - om den på nuværende tidspunkt kan udrives eller fjernes uden at splitte kirkens uerstattelige struktur i uendeligt mange stykker.

Og det er ikke svært at forstå denne følelse af fjendskab, eller ligefrem til en vis grad at sympatisere med den. Det er let at se, at den er rodfæstet i så smukke kvaliteter som ærbødighed over for fortiden, troskab mod en hellig tillid og – det smukkeste af alt – loyalitet mod det, som traditionelle katolikker ærligt og oprigtigt tror, er Guds vilje, sådan som den afsløres af vor Herre og forklares af Helligånden. Så længe fjendskabet bunder i en nidkærhed til Herren, vil dette vække beundring og sympati hos alle folk af god vilje på grund af nidkærheden. Også selv om disse samme folk ofte kan sætte spørgsmålstejn ved, om ikke en sådan nidkærhed er misforstået, når den viser sig i et sådant fjendskab.

Den katolske religion er – teologisk forstået – en indviklet teori om livet og et komplekst adfærdsmønster. Det er en omfattende, detaljeret og smuk symmetrisk struktur. Den indbyrdes afhængighed de enkelte dele imellem er så tæt, at hvis en hvilken som helst del svækkes eller på nogen måde beskadiges, svækkes alle andre dele også. Medmindre altså teologerne kan lappe den sammen med så stor dygtighed, at revnen ikke opdages. Hvis f.eks. specifikke inspirations-teorier forlades, vil hele strukturen blive afgørende svækket, men ikke ødelagt. Hvis den videnskabelige litteraturkritik drager historiciteten af visse episoder i tvivl, kommer den store grundlæggende doktrin om inkarnationen – sådan som teologien udlægger den – alvorligt i fare. Det kan f.eks. være episoder, der sættes i forbindelse med vor Herres fødsel eller død. Sådan er det med alle dele af denne omfattende teologiske struktur. Den hænger så perfekt sammen, at den kun kan holdes sammen af den mest nidkære årvågenhed fra de vogtere, der overvåger hver eneste del for at sikre, at et ”vindstød fra en falsk doktrin” ikke beskadiger nogen del af strukturen. Det tog ca. tusind år at bygge strukturen op, og i andre tusind år har den konstant været under reparation. Hvem kan så undre sig over, at den vogtes så nidkært? Eller hvem kan undgå at have

medfølelse med de fundamentalister, der vejrer fare mod deres struktur fra modernisternes skrifter og derfor er parate til at bruge næsten alle de forsvarsvåben, som i den grad vanærede kirken under inkquisitionen – dog ikke blodsudgydelse og fysisk tortur.

Denne struktur, dette teologiske system, er alt for de traditionelle katolikker og for fundamentalisterne inden for de ikke-katolske kirker. Hvis denne struktur forsvinder, forsvinder alt, synes de at mene. Den er, eller de synes at mene, at den er, selve livet for dem. Hvis man bare én gang har hørt det dybe, undertrykte suk eller støn af dyb bekymring – for ikke at tale om skræk – når der hentydes til en eller anden teori, som ikke er helt i tråd med de ortodokse standarder, hvem kan så betvivle vigtigheden af dette system for mange hellige mennesker, uanset om de tilhører den katolske eller den protestantiske kirke. Hvem, der én gang har hørt det suk eller støn af dyb bekymring, kan ønske at påføre en sådan smerte bevidst? Faren ligger et helt andet sted. At en dyb-

følt tro vil blive skjult eller ligefrem benægtet af liberale eller modernister for at undgå, at direkte smerte vil blive påført slægt og venner eller følsomme sjæle, der lever et dadel-frit liv i den styrke, som de tror, deres tro på systemet giver dem. Den dybe bekymring, som sådanne sjæle føler, når f.eks. de formodede historiske fakta i evangelierne drages i tvivl, er så tydelig og så intens, at samtale om disse emner normalt undgås for ikke at påføre smerte.

Ved at hilse nye åbenbaringer om *sandheden* velkommen – uanset hvor de kommer fra – truer liberalismen konstant denne storslåede struktur. Teologerne arbejder igen og igen på at reparere og genoprette strukturen, når liberalismen skader den. Med stor behændighed må de dykke ned til fundamentet og lime det sammen, eller de må reparere enhver revne i strukturen ovenover så godt, de kan. Når strukturen er så dyrebar for vogterne, hvem kan så undre sig over, at de ikke bryder sig om disse konstante trusler mod dens stabilitet? Hvem kan undre sig over, at traditionelle katolikker ikke elsker liberalismen?

Det fremgår altså, at ud fra den traditionelle katolicismes synspunkt er liberalismens indstilling til *sandheden* og åbenbaring af *sandheden* aldeles farlig og skadelig. Liberalismen anser *sandheden* som en skat, der skal vindes ved at stræbe. Den er en pris, som vil blive åbenbaret gradvist, efterhånden som mennesker er i stand til at modtage den og bære den. Det er derfor menneskets opgave at sætte sig i stand til at modtage den og til efterhånden at kunne bære mere og mere af den. Jo mere han stræber, jo mere vil blive åbenbaret. Men åbenbaringen vil komme på Guds måde, gennem den kanal og ved hjælp af det virkemiddel, som Gud vælger at bruge. Mennesket kan ikke diktere Gud noget om sandhedens kanaler og åbenbaringens virkemidler. Sandheden kan åbenbares som svar på videnskabelig forskning eller filosofisk undersøgelse, og den kan være et svar på religiøs hengivenhed. Det kan ligefrem ske fra tid til anden, at den lidet tillidsvækkende *vox populi* (folkets røst) bliver brugt som en åbenbarende kanal. Det er det, liberalismen tror og lærer. Den behøver ingen hellig tekst til at understøtte denne tro. Men denne holdning til åbenbaringen af *sandheden* er ikke desto mindre i fuld overensstemmelse med det princip, der ligger bag vor Herres ord ”Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når

han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden.”¹

På den anden side betragter ortodoksi eller traditionalisme *sandheden* som en skat, der for længe siden blev pakket ind og betroet til den katolske kirke, så den kunne passe på den. Sandheden eller *troen* blev i sin helhed ”engang overdraget til helgenerne”, og det har været noget af det, den katolske kirke har pralet mest med fra starten af, at den er den eneste vogter og fortolker af *sandheden*. Der kan aldrig tilføjes noget til denne viden eller sandhed, der ”engang blev overdraget til helgenerne”. Og den katolske kirke synes at lære, at intet af denne viden nogensinde kan pakkes ud og afleveres til verden som sandhed uden kirkens accept. Ingen videnskabelig opdagelse, ingen filosofisk lære, ingen ændring i et moralkodeks eller nogle ægteskabslove – ja, ingen lære af nogen betydning, som ikke er i fuld overensstemmelse med troen som den oprindeligt blev overdraget til den katolske kirke – kan undgå ”kætteriets” eller ”syndens” stempel.

Det er rigtigt, at intet nogensinde kan tilføjes til sandheden, for *sandheden* står for det, der er. På det punkt er liberalisme og traditionalisme helt enige. Men der er en del uenighed, når det kommer til spørgsmålet, om *hele* sandheden blev leveret til helgenerne, om helgenerne fra en bestemt tidsalder nogensinde kunne forstå hele sandheden, og om den katolske kirke er den eneste organisation som har fået troen betroet, eller er den eneste organisation der har lov til at pakke skatten ud.

Der er en fundamental forskel mellem disse to holdninger. Det er en strid, man ikke kan bilægge. Men deraf følger ikke, at der er en fundamental og uforenelig forskel mellem liberalisme og katolicisme. Det er der ikke. Den rigtige antitese er ikke mellem liberalisme og katolicisme, men mellem liberalisme og traditionalisme. Så længe liberalismen findes i verden, så længe er den storartede struktur i fare, som skabtes af traditionel teologi og er almindeligt kendt som *den katolske tro*. Og jo mere aktiv liberalismen bliver, jo større er faren for denne struktur. Derfor må der gøres modstand mod liberalismen til det sidste. Traditionelle katolikker kan aldrig tro på, at liberalismen kunne blive katolicismens bedste ven. At den kunne blive brugt som et af Guds virkemidler til at fjerne udbygninger og tilføjelser, som aldrig rigtig var en del af den

1 Johs. 16, 12-13

oprindelige *tro og viden*. At liberalismen, hvis de ville tillade det, under deres struktur kunne afsløre en anden struktur, der ikke var lavet af teologer, men af Gud, og derfor ikke kunne ødelægges. En struktur, som er langt smukkere end noget, de hidtil har opfundet. En sådan ide er utænkelig for dem, ligefrem blasfemisk, for i deres sind er den teologiske struktur en ægte kopi ”efter det forbillede, du fik at se på bjerget”, skabt ikke af mennesket men af Gud. Den eneste struktur, som Gud har skabt og formentlig nogensinde vil skabe.

Når de traditionelle katolikker har denne holdning til sandheden, hvordan er det så muligt for liberale at få del i de guddommelige velsignelser, som uden tvivl er blevet betroet den katolske kirke? Det er ikke muligt inden for den historiske kirke. Så længe traditionalisterne har ejerskabet, vil det være helt umuligt for de liberale at eksistere lykkeligt i kristendommens traditionelle katolske kirker. Som lægfolk vil de måske kunne undgå opdagelse, hvis de passer på, og dermed forblive i f.eks. den romerskkatolske eller den anglikanske kirke hele deres liv. Men de vil ikke have det godt. Og inden for den anglikanske kirke kan det lykkes selv præster med et meget liberalt syn at forblive i deres embeder, men deres liv kan ikke altid være så

lykkeligt, som katolikkens liv burde være. De må nødvendigvis føle at de er uønskede, og må altid vide at de er mistænkelige. Medlemmerne af liberal katolsk kirke tror, at det i meget høj grad er på grund af denne uforsonlige forskel mellem de liberale og de traditionelle synspunkter angående den altafgørende sag om åbenbaringen, at liberal katolsk kirke blev til under guddommelig vejledning. Hvis det havde været muligt for den liberale ånd at finde et hjem i den romerskkatolske kirke eller i en anden gren af den katolske kirke, ville det ikke have været nødvendigt for liberal katolske kirke at opstå. Men det var ikke muligt. Fortidens døde hånd hviler for tungt over de gamle kirker til at kunne tillade en så omfattende udvidelse. Dannelsen af liberal katolsk kirke markerer klart en adskillelse af vejene.

Erfaringerne, som den moderne kristne bevægelse har gjort inden for de forskellige dele af den kristne kirke, viser, hvor nødvendigt det er med en ny form, en ny kirke, hvor liberalismen kan leve lykkeligt og udtrykke sig selv uden gnidninger. Modernismen søger at fortrænge tra-

ditionalismen fra dens stærke position som enejer af de gamle kirker. Det er tvivlsomt, om det nogensinde kan lade sig gøre. Det er også et spørgsmål, om det burde gøres, for hvis det kunne, ville det medføre tab af kærlighed. Prisen ville være for høj. Det må være selvsagt for enhver opmærksom betragter, at de kristne nådegaver ikke trives og ikke kan trives i en atmosfære af kontroverser. Hvor *jomfrufødslen*, *den tomme grav* eller *Herrens Guddommelighed* konstant er emner for ivrig diskussion og hed debat, vil det skønne og yndefulde visne og dø. Det er kun, hvor mennesker kan adskille sig selv fra denne *strid om ord*, at de kan berøre virkeligheden og drikke af ”kilden, som vælder med vand til evigt liv”. Hvis modernismen fortsætter med at stræbe efter en plads i de gamle kirker, hvor traditionalismen er fast etableret, vil kærligheden forsvinde fra disse kirker. Så vil de *være værdiløse*, selvom de er blevet moderniserede. Modernisme, der på visse måder er synonymt med liberalisme, kan aldrig eksistere side om side med traditionalisme. Den må enten fortrænge traditionalismen fra de historiske kirker, eller den må skabe sine egne, nye kirker. Det sidste er en meget vanskelig sag og et meget alvorligt ansvar at påtage sig, men er ikke desto mindre at foretrække frem for det første. Det er faktisk uundgåeligt.

Men en kirke, som kun er liberal eller kun modernistisk, ville ikke kunne eksistere i et år. Liberalisme i sig selv er kun en passiv kvalitet, ikke en vital kraft. Det er en intellektuel atmosfære, i hvilken en varm og religiøs impuls kan rod-fæstes og blomstre, men den er ikke selv den impuls. Modernisme er heller ikke en religion i sig selv, og kan aldrig blive det. Den er meget mindre konstruktiv end destruktiv, og meget mere negativ end positiv. Den er i sit inderste væsen nødvendigvis kritisk. Det er dens funktion, og skønt den er et nødvendigt, rensende element i væksten og fremskridtet inden for enhver organisation, er den i sig selv kold og lidet indbydende. Den er i stand til at destruere, men har hidtil aldrig vist sig i stand til at genopbygge. Den foregiver ikke, at den gør det. Den fortæller os, hvad de forskellige trossætninger i trosbekendelsen ikke betyder, men den er ikke i stand til at fortælle os, hvad de betyder. Den er ikke mystisk nok til at være tiltalende, ikke vigtig nok til at være interessant, ikke spirituel nok til at være overbevisende. Det er ikke sandsynligt, at mennesker vil finde noget at leve eller dø for

i modernismen – de vil allerhøjest finde noget, der er intellektuelt interessant. Men mennesket lever ikke af intellektet alene, ikke mere end af brød alene. Hverken en modernistisk eller en liberal kirke alene ville kunne håbe på at tiltrække mere end nogle meget få tilhængere, og de ville næsten udelukkende være af den intellektuelle type. Den ville aldrig kunne håbe på at tilfredsstille den mysticisme, der er så karakteristisk et element i dagens religion, eller på at nærme den *desiderium amoris* – kærlighedens længsel – som altid søger at sno sig om et sakramente eller en ydre manifestation af guddommen. Og eftersom de ældre kirker ikke var eller kunne være liberale nok til at rumme den blanding af liberalisme og katolicisme, som er kendetegnende for så mange kristne i denne generation – og den *modernistiske* bevægelse ikke katolsk nok til at tilfredsstille den – måtte disse kristne altså finde et helt anderledes og udadtil uafhængigt hjem. Et sådant er liberal katolsk kirke.

Liberal katolsk kirke er forskellig fra andre dele af *den katol-*

ske kirke men er dog ikke adskilt fra denne kirke. Den er forbundet til den, som en del er forbundet til et hele og som enhver anden del til det hele. Den er derfor ikke så meget en ny kirke som en ny del af den gamle kirke. På samme måde er den kun udadtil uafhængig. Dens ydre organisation og forfatning er fuldstændig uafhængig af enhver anden kirke, uanset om denne er ortodoks, romersk, anglikansk eller frikirkelig. Men indadtil er den, hvad angår dens ordinationer, dens sakramentale nådegaver, dens autoritet og dens *charismata* ², afhængig af den samme Guddommelige kilde, som alle sande eller ægte grene af den katolske kirke får deres indre liv og livgivende kraft fra. Den første gruppe liberalkatolikker troede på, at katolicismen er for guddommelig, for smuk og for dyrebar til at være begrænset til dem, der holder sig til det traditionelle åbenbaringssynspunkt. Før liberal katolsk kirke som sådan var blevet frigjort fra den fædrene organisation var man derfor omhyggelig med at knytte sig til en organisation, hvis ordinationer kom gennem den direkte linje, der almindeligvis og

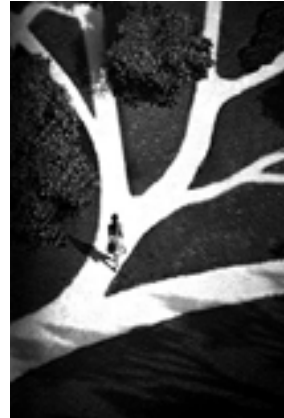
2 Charismata: flertal af charisma. Oversættes i denne sammenhæng ofte ”spirituelle gaver” men skal måske oversættes ”spirituelle manifestationer” eller ”spirituelle udtryk”. Kilde: Charismata: Rethinking the So-Called ”Spiritual Gifts” 1999 James A. Fowler.

rigtigt beskrives som *den apostolske succession*. Den blev en ægte del af den verdensomspændende *ene, hel- lige, katolske og apostolske kirke*.

Denne forening i en separat kirke af tilsyneladende modsætninger som liberalisme og katolicisme markerer det sted, hvor vejene skilles. Liberalismen gør krav på at være katolsk. Den foreslåede antitese afvises. Liberalismen er ikke i sit inderste væsen en modsætning til katolicismen, kun til traditionalismen. Fremover kan både liberale og traditionalister være katolikker, og katolikker kan være liberale. Mennesker må tænke selv, må søge *sandheden* selv og alligevel være katolikker. Og deres søgen kan være fri og uhindret. Frie undersøgelser er ikke på nogen måde udelukket, når resultatet ikke er forudsat. Det er en ny start i katolicismens historie, en tydelig adskillelse af vejene. Og det er i højeste

grad en nødvendig ny start, for der behøves ikke specielle profetiske evner for at forudsæ, at fremtidens kristne vil blive mere og mere liberale og mindre og mindre traditionelle.

Det står nu tilbage at vise, præcis hvilken positiv lære liberal katolsk kirke står for, og hvori præcis dens teologi adskiller sig fra den i kristendommens gamle, historiske kirker.

Liberal katolsk kirke er en esoterisk gnostisk kirke, derfor er dens fortolkning af den hellige skrift ofte i disharmoni med den eksoteriske kirketradition, som lægger stor vægt på dogmernes ufejlbarlighed og på en formalistisk udlægning af skriftens ord. Hvor den eksoterisk kristne tradition lægger vægt på vort ødelagte forhold til Gud, lægger den esoteriske tradition vægt på Kristus i det enkelte menneske, sjælen eller bevidsthedens indre lys. LKK fremhæver det faktum, at vi alle er lysets børn, og vores indre lys er ét med kilden til alle lys. Vi lever derfor ikke i fortabthed, adskilt fra Gud, men er udødelige gnister fra Guds ild.

Kære tilhørere. Vi fejrer i dag vor Frues optagelse i himmelen.

På det tidspunkt i det gamle Palæstina stod jøderne uden egentlig regent Byen Cæsarea var bygget, og fra den udgik romernes befalinger om både det ene og det andet, ikke altid lige frem til let brug for jøderne. Jøderne så derfor frem til at modtage et tegn og en hjælp fra Jahve, således at åget dels kunne blive lettet, og dels at der kunne findes en hjælpeleder for landområdet, som kunne samarbejde i pagt med Jahve.

Der gik frasagn om, at barnet skulle fødes i tiden efter den måned, som senere kom til at hedde august måned, og nærmere angivet i begyndelsen af den påfølgende måned. Jødernes skriftkloge var også af den mening, at navnet ville følge de gamle udsagn. Johannes, Samuel, David ja endog Jesus og/eller Messias. Vordende mødre af Davids slægt vogtedes derfor omhyggeligt, så fødsler søgtes at skulle indtræffe først i den måned, som hedder september (den syvende måned). Og der fødtes faktisk nogle børn på det tidspunkt, men øjensynlig uden forventelige særpræg. En fødsel fandt sted med Maria som mor, og barnet blev kaldt Jesus. Men han blev født i en forårsmåned i år 5 f.kr. (mere præcis

= år -4). Til overbevisning af jøderne om barnets ægthed blev der af mennesker med megen visdom sendt 3 købmænd, der samtidigt var vismænd, og som bragte sjældne gaver med til barnet. Disse blev omhyggeligt gemt og viste sig senere som værende af sjælden hjælpsom værdi ved redningen fra korset.

Vejen frem for Jesus var dog ikke nem, han var et meget opvakt barn, men lidt uden skrupler, og kunne ved sine påfund godt være en smule vanskelig for sine forældre. Da han var blevet ældre skulle han i skole og blev sat i pleje. Ingen kunne som han helbrede mennesker og dyr for alle mulige og umulige sygdomme og beskadigelser. Rygtet gik derfor hurtigt, og det blev klart, at han måtte forlade det gamle Palæstina. Han blev imidlertid fanget af romerne og holdt i fangenskab. Han blev bundet til et kors og stenet. Han

var på det tidspunkt 12 år. Han var blevet forsøgt befriet, men det mislykkedes. Han spillede død og blev begravet. Man vidste, hvor graven var og fik den åbnet, men da var den tom. Han dukkede op i Indien. Man har sporadiske beretninger om, at han dukkede op og hjalp med succes her og der, især på steder, hvor grupper af mennesker led under undertrykkelse fra magthavere.

Der er ingen, der ved, hvorfor Jesus valgte den udvej at spille død. Måske ønskede han at undgå repressalier senere hen, eller også stod han for en guddommelig indvielse, der ville løse op for uvisheder?

Undertegnede har selv rettet dette spørgsmål opad og fik, fra Jesus Kristus selv, et tydeligt svar på spørgsmålet. Det var af hensyn til moderen. Jesus blev således gemt af forældrene et stykke tid og opholdt sig herefter skjult hos essæerne, hvor han forblev i mange år indtil han som sagt drog til Indien. Vi hører først om ham igen, da han dukker op i det gamle Palæstina, hvor han afleverede missionen til sin 6-7 år ældre broder, som hed Kristus. Det var Kristus, som blev døbt af Johannes Døbereren. De 2 brødre lignede hinanden så meget, at de kunne supplere hinanden. De kunne begge helbrede og udføre andre undere, så de 100 % kunne supplere hinanden..

Jesus blev således ikke korsfæstet. Det var den ældre broder, Kristus, som korsfæstedes på Golgata. Men heller ikke ham kunne de slå ihjel, alene naglehullerne forblev som et varigt efter men. Og gaverne, som i sin tid blev bragt af de 3 købmænd, kom her til uvurderlig hjælp til betalinger.

De 2 brødre forblev sammen, og de blev meget gamle, fortæller overleveringerne fra Indien, idet de, sammen med deres mor, Maria Magdalene, disciplen Johannes og 2 andre (deres børn), først flygtede via Cypern til Efesos og siden, efter nogle år, derfra til Indien. Moderen og Maria Magdalene og hendes datter – sønnen var død på det tidspunkt (vognulykke) – samt Johannes plus nogle flere kom i stedet siden til Marseilles i Frankrig.

Moderen vandrede siden til omkring Bingen i Tyskland og der fra tilbage til Efesos. Siden drog hun til Indien, hvor hun fandt Kristus og Jesus. Kristi jordiske rester ligger begravet i Shrinagar, et fodaftryk visende naglehuller, antyder ægtheden om stedet. Moderen og Jesus er begravet samme sted. Faderen Josef forblev først nogen tid i det gamle Palæstina og kom siden blandt andet til Cypem.

Moderen, hvis optagelse i himlen, som vi fejrer i vor kirke her den 15. august, har ikke historisk nogen tilknytning til denne dag specielt. Men, eftersom vi fejrer mærke-

dagene, der ellers er forbundet med Marias levned, på udvalgte dage i vor kirke, så er selve det helligt, at Maria i dag er den, som svarer, når vi påkalder hendes hjælp eller har brug for hendes omsorg. Især for os vesterlændinge er Maria den fremmeste hellige repræsentant for det embede, der hedder Vor Frue.

Lad os i 1 minuts stilhed nu rette Len tak til Vor Frue for hendes hjælp til os mennesker. Amen.

Tre personer i én Gud tilkomme al ære, magt, værdighed og herredømme, nu og i alle Evigheders Evighed . . .

En bøn til Gud

På bagsiden af indgangsdøren til en engelsk kirke fandt man i året 1610 følgende bøn til gud:

”Herre, du ved bedre end jeg selv, at jeg er ved at blive ældre og snart vil være gammel.

Bevar mig fra den skrækkelige vane at tro, at jeg nødvendigvis må udtale mig om enhver sag og ved enhver lejlighed.

Fri mig for trangen til at forsøge at ordne alle andres affærer. Gør mig eftertænksom, men ikke trist, hjælpsom, men ikke nævenyttig.

Når man tænker på mit uhyre forråd af visdom, kan det synes som en skam ikke at bruge den fuldt ud, men du ved, Herre, at jeg helst skulle bevare nogle få venner til det sidste!

Fri mig fra altid at ville remse endeløse rækker af detaljer op, og giv mig evnen til hurtigt at komme til sagen.

Forsegl mine læber for ord om mine bekymringer og smerter, de bliver

flere og flere, og lysten til at beklage sig over dem vokser, som årene går.

Jeg vover ikke at bede om nåde nok til at kunne nyde andres beretninger om deres kvaler, men hjælp mig til at udholde dem med tålmod.

Jeg tør ikke bede om bedre hukommelse, men om større ydmyghed og mindre selvsikkerhed, når mine erindringer synes at være i modstrid med andres.

Lær mig den sunde indstilling, at også jeg kan tage fejl af og til!

Hold mig nogenlunde omgængelig. Jeg nærer ikke noget ønske om at være en helgen – nogle af dem er svære at holde ud – men et surt og gammelt menneske er ét af djævelens mesterværker.

Giv mig evnen til at se noget positivt, hvor jeg ikke har ventet det, og gode sider hos mennesker, jeg ikke har ventet dem hos – og giv mig endelig den nåde, at jeg kan sige det til dem!”

Nyheder og program februar – maj

Helligåndskirken, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto: 8411 4091013

Nyt fra Helligåndskirken

Vores ansvarshavende præst, Uffe Børjesen, er tilbage igen, derfor har vi ændret vores tjenesteliste. Tjenesterne holdes hos Simone Andersen. Har du ønske om dåb eller konfirmation bedes du henvende dig til Uffe Børjesen, tlf: 5067 2446.

Ring gerne i forvejen tlf. 8161 9320.

Tjenesteliste

Sønd. d. 16. februar, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, søndag septuagesima. Farve: rød. Motto: visdommens gave. **Efter tjenesten er der årsmøde i Helligåndskirkens menighed.**

Sønd. d. 16. marts, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 2. søndag i fasten. Farve: violet. Motto: talens kontrol.

Sønd. d. 27. april, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 1. søndag efter påske. Farve: hvid.

Sønd. d. 18. maj, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 4. søndag efter påske. Farve: hvid.

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., indgang gennem gården, 3400 Hillerød

Konto: 0890 2121561

Tjenesteliste

Der er åbent fra kl. 10.30 - 14.00 på alle tjenestedage. Medbring madpakke så spiser vi sammen efter tjenesten. Der serveres the/kaffe.

Sønd. d. 16. februar, kl. 11.00

Sangmesse, søndag septuagesima. Farve: rød. Motto: visdommens gave. **Efter tjenesten er der årsmøde i Maria Magdalenes Kirkes menighed.**

Sønd. d. 2. marts, kl. 11.00
Sangmesse, søndag quinquagesima.
Farve: rød. Motto: Helligånden som
kærlighedens ild.

Sønd. d. 16. marts, kl. 11.00
Sangmesse, 2. søndag i fasten. Far-
ve: violet. Motto: talens kontrol.

Tirsd. d. 25. marts, kl. 11.00
Sangmesse, Marias bebudelse. Far-
ve: hvid.

Sønd. d. 30. marts kl. 11.00
Sangmesse, søndag i festugen for
Sankt Gabriel. Farve: hvid.

Sønd. d. 11. maj, kl. 11.00
Sangmesse, Danmarks befrielse.
Farve: hvid.

Sønd. d. 25. maj, kl. 11.00
Sangmesse, 5. søndag efter påske.
Farve: hvid.

Sønd. d. 8. juni, kl. 11.00
Sangmesse, Pinsedag. Farve: rød

Biskop CW Leadbeaters oratorium

Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde

Tjenesteliste

Alle er velkommen, men da kirkerummet har et begrænset antal pladser, bedes deltagelse i tjenerne meldes senest dagen i forvejen på tlf/sms 7227 6727 eller mail kenneth@lkk-dk.dk.

Sønd. d. 23. februar, kl. 10.30
Sangmesse, Søndag sexagesima.
Farve: rød. Motto: Helligånden som
helligører

Sønd. d. 23. marts, kl. 10.30
Sangmesse, 3. søndag i fasten. Far-
ve: violet. Motto: forståelse.

Sønd. d. 27. april, kl. 10.30
Sangmesse, 1. søndag efter påske.
Farve: hvid.

Sønd. d. 25. maj, kl. 10.30
Sangmesse, 5. søndag efter påske.
Farve: hvid.

Sankt Gabriels Kirke, Århus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Tjenesteliste

Der serveres kaffe/te og kage, medbring evt. madpakke. Herefter vil der være samtale/diskussion af forskellige kirkelige emner.

Sønd. d. 16. februar, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, søndag septuagesima. Farve: rød. Motto: visdommens gave. **Efter tje-
nesten er der årsmøde i Sankt Ga-
briels Kirkes menighed.**

Sønd. d. 16. marts, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, 2. søndag i fasten. Farve: violet. Motto: talens kontrol.

Sønd. d. 13. april, kl. 11.15
Sangmesse og helbredelsestjeneste, palmesøndag. Farve: violet. **Efter tje-
nesten er der generalforsamling i liberal katolsk kirke i Danmark.**

*I påskeugen d. 17-21 april fejres på-
skemysteriet. Se program på herun-
der*

Sønd. d. 18. maj, kl. 11.15
Messe og helbredelsestjeneste, 4. søndag efter påske. Farve: hvid.

Påskens 2014

Program for påskedagene

Påsketema 2014

”Dialog mellem det guddommelige, mig og det næste menneske”

Skærtorsdag d. 17. april, kl. 11.15
Mariaandagt og højmesse med kon-
sekration af de hellige olier

Langfredag d. 18. april, kl. 11.15
Mariaandagt og gravlæggelsespro-
cession. Derefter korsets hyldning.

Påskelørdag d. 20. april, kl. 19.00
Visdomsmeditation, ildens velsig-
nelse, opstandelsesprocession og be-
nediktion

Påskesøndag d. 21. april, kl. 11.15
Højmesse

Sted: Skt. Gabriels kirke, Århus
*Udførligt program følger på hjem-
mesiden www.lkk-dk.dk medio fe-
bruar.*

Sankt Rafaels Center, Midtjylland

Roevej 6, 8643 Ans By

Tjenesteliste

Sønd. d. 2. februar, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, Herrens fremstilling i templet, kyndelmisse. Farve: hvid. Lys til det kommende år velsignes. **Medbring gerne egne lys til velsignelse.**

Sønd. d. 2. marts, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, søndag quinquagesima. Farve: rød. Motto: Helligånden som kærlighedens ild

Sønd. d. 6. april, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 5. søndag i fasten, passionssøndag. Farve: violet. Motto: ydmyghed.

Sønd. d. 4. maj, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, 2. søndag efter påske. Farve: hvid.

Sønd. d. 1. juni, kl. 11.00

Messe og helbredelsestjeneste, søndag i festugen for Kristi Himmelfarts dag. Farve: hvid.

The Science of the Sacraments
CW Leadbeaters hovedværk om
liberal katolsk kirke
er nu oversat til dansk;

Læren om sakramenterne

og udgivet på cd-rom.

Den kan købes for 150 kr. ved henvendelse til

Kenneth Christensen

7227 6727 / kenneth@lkk-dk.dk

og indsættelse af beløbet på

konto 8411 4094608

